

1. KORINTHUSI LEVÉL 11.

Lapozzunk Bibliánkban Pál Korinthusiakhoz írt első levelének 11. fejezetéhez.

Az 1. versben Pál a következőket írja: *Legyetek a követőim, mint én is követője vagyok a Krisztusnak.*

Az előző versben Pál arról ír, hogy ő nem a maga hasznát keresi, és nem a maga dicsőségére teszi a dolgokat, hanem azt nézi, mi válik hasznára Krisztus testének. A követőim helyén a görög eredetiben a "mi mao mai" görög kifejezés áll, ami annyit jelent, hogy utánozni. Vagyis Pál arra buzdítja a korinthusiakat, hogy őt utánozzák. Tehát arra bátorítja őket, hogy ne a maguk hasznát keressék, hanem a többekét, és hogy legyenek érzékenyek egymás szükségleteire, figyeljenek oda egymásra.

Azután Pál a következőket mondja a 2. versben: *Dicsérlek titeket, hogy emlékeztek minden tanításomra, és úgy tartjátok meg a hagyományokat, ahogyan átadtam nektek.*

Pál megdicséri őket azért, hogy emlékeznek rá és a tanításaira, és megtartják azokat a hagyományokat, amelyeket átadott nekik.

Pál ezután hozzáteszi a 3. versben: *Szeretném, ha tudnátok, hogy minden férfinak feje a Krisztus, az asszony feje a férfi, a Krisztus feje pedig az Isten.*

4. Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik, vagy prófétál, szégyent hoz a fejére.

Pál itt tulajdonképpen egy tekintélyrendszert állít fel - a fej a tekintélyt jelképezi. A férj tehát tekintély a feleség felett, Krisztus tekintély a férj felett, Isten pedig Krisztus felett. Az én meglátásom szerint a Bibliában sehol nem látjuk azt, hogy Isten a férfiakat előnyben részesítené a nőkkel szemben. A Bibliában azt látjuk, hogy Isten először a férfit teremtette meg, majd pedig a férfi oldalbordájából megalkotta a nőt, miután *„azt mondta az Úristen, hogy nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat”* (1 Móz 2:18). Isten tehát megteremtette a férfiból a nőt, hogy segítőtársa legyen a férfinak. Egyesek azonban félreértelmezik ezt az igeverset. A segítőtárs ugyanis nem egy alacsonyabb rendű beosztást

jelent, hanem egyszerűen azt jelenti, hogy Isten a férfinak teremtette a nőt, mert látta, hogy egyedül nem boldogul. Ezért teremtett egy hozzáillő társat.

Az igaz ugyan, hogy a nők fizikai értelemben gyengébbek, mint a férfiak. Sokszor a testépítők jutnak az eszembe, és be kell vallanom, hogy azok a férfiak, akik testépítéssel foglalkoznak, sajnos egy idő után el tudnak jutni arra a pontra, amikor már nagyon furcsán néznek ki. Ugyanez azonban sajnos némely testépítő hölgyről is elmondható. Talán a szomorú ebben igazán az, hogy ők ebben próbálják megtalálni a saját önazonosságukat. Azt próbálják bebizonyítani, hogy képesek erre, és rengeteg időt ölnek a testépítésbe, ami az én szememben nem feltétlenül a leghasznosabb időtöltés.

Visszatérve azonban arra, amit Pál mond: egy tekintélyrendszert állít tehát fel, amelyben a nő felett a tekintély a férfi, a férfi felett pedig Krisztus. Még valamit észre kell itt azonban vennünk. Úgy érzem, hogy ha a férj nem rendeli magát alá Krisztusnak, akkor ez a láncolat megszakad, és a feleségnek kell a hiányzó láncszemet pótolnia. Nem hiszem, hogy Isten azt szeretné, hogy egy Istenfélő asszony felett a tekintély egy olyan férfi legyen, aki magát nem rendeli alá Istennek. A feleség tehát akkor rendeli magát alá a férjének, hogyha a férj alárendeli magát Krisztusnak. Isten nem azért találta ki a házasságot, hogy abban a nők rabszolgaként sínylődjenek. A házasság nem egyfajta önkényuralom, amelyben a férfi uralkodik a feleségén, esetleg még erőszakot is alkalmazva. A feleségek sokszor úgy gondolják, hogy feltétel nélkül alá kell rendelni magukat a férjüknek. Igen, ez így van, ha a férjük is hajlandó alárendelni magát Krisztusnak.

Ne feledjük, hogy itt egy keleti kultúráról van szó, ahol a nők fátylat viseltek. Sokszor ez a fátyol a szemük alatt kezdődött, és egészen a földig ért. Egyes helyeken pedig a nők a fejüket is befedték, vagyis csak a szemük látszott ki a lepel alól. Nem szabadna azonban elfelejtenünk, hogy abban a kultúrában ez a lepel a nők javát szolgálta, védelmezte őket. Amíg a nő ezt a leplet viselte, a férfiak nem érezték magukat felhatalmazva arra, hogy megszólítsák őt, és esetleg flörtölni kezdjenek el vele. Ha egy férfi mégis ezzel próbálkozott, szinte a halállal volt ez számára egyenlő. Ha tehát egy nő fedetlen fővel ment ki az utcára, tulajdonképpen nyílt felhívást intézett ezzel a férfiakhoz, hogy jöhetnek, mert ő még szabad. Napjainkban egyébként ugyanezzel találkozhatunk mindenekelőtt az arab országokban, az iszlám vallásúak körében. Bizony megesik amikor olyan amerikaiak látogatnak el a Közel-Keletre, akik nem tudatosítják a kulturális sajátosságokat, hogy például ujjatlan ruhában járnak-kelnek, bele sem gondolva abba, hogy ezzel mit indítanak el az ottani férfiakban, akik egyáltalán nincsenek hozzászokva ahhoz,

hogy a nőket lepel nélkül lássák. Így ezeket a hölgyeket gyakran megszólítják a férfiak, mert ez egyszerűen része a kultúrájuknak.

Pál tehát itt egy sajátos kultúrára jellemző kérdéskörre tér ki, mikor arról beszél, hogy ki nem jelenhet meg fedetlen fővel.

4-es vershez visszatérve: *Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz a fejére.*

Az elképzelés emögött az volt, hogy a férfit Isten a saját dicsőségére teremtette, így amikor a férfi fedett fővel teszi ezt imádkozik vagy prófétál, ezzel Istennel szemben tiszteletlen. Nagyon érdekes, hogy Pál ezt mondja, annál is inkább, mert napjainkban az ortodox zsidók kötelezően viselik a zsidó sapkát, a kipát, amikor belépnek egy szent helyre, az imádság helyére. Persze nem muszáj a zsidó sapkát viselni, de bizonyos helyekre nem engedik be a férfiakat, ha nem viselnek valamiféle fejfedőt. Például Jeruzsálemben a siratófalhoz nem engedik oda a férfiakat fejfedő nélkül. Nagyon érdekes, tehát, hogy Pál pont azt mondja itt, hogy azok a férfiak hoznak szégyent Isten fejére, akik fedett fővel imádkoznak vagy prófétálnak.

5. *De minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, szintén szégyent hoz a fejére, mert ugyanolyan, mintha megnyírták volna.*

Pál tehát itt azt mondja, hogy bizonyos értelemben az asszony a férjére hoz szégyent - hiszen az asszony feje a férj -, ha fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál. A korinthusi hölgyek bizonyosan szabadnak érezték magukat Krisztusban, tudatosítván azt, hogy ők egyek Krisztusban, és ahogy Pál is írja a Kolossé 3:11-ben: *itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, rabszolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.* És eszerint nincs különbség férfi és nő között sem. Az asszonyok tehát azzal a Krisztusban való szabadságukkal élve, fejfedő nélkül látogatták a gyülekezetet, és úgy tűnik, hogy ebből bizonyos problémák adódtak. Ezért foglalkozik ezzel a kérdéskörrel Pál, és azt mondja az asszonyoknak, hogy ne tegyék ezt, mert ezzel szégyent hoznak a férjük fejére.

Ne feledkezzünk meg azonban arról a kulturális háttérrel, amelyben a korinthusi gyülekezet létrejött. Korinthus egy pogány központ volt, ahol az emberek kicsapongó életet éltek. Korinthusban szentélyt építettek Aphroditének, amely az Akropoliszon, a város mellett magasló hegy tetején volt található. Aphrodité szentélyében mintegy ezer papnő szolgált, akik

esténcént mindig lementek a szentélyből a városba, és prostituáltként tevékenykedtek, a szentélyt pedig a befolyt pénzből tartották fenn. A városban arról lehetett őket felismerni, hogy nem viseltek fejedőt. Ezért aztán azok az asszonyok, akik erre szabadságot érezve Krisztusban, elhatározták, hogy fedetlen fővel járkálnak majd a városban, szégyent hoztak férjük fejére, mert a világi emberek nem értették ezt a szabadságot, hanem félreértették a helyzetet, és őket is prostituáltaknak kezdték tekinteni. Ezért bátorítja őket Pál arra, hogy bár szabadságuk van Krisztusban, továbbra is fejedővel járjanak ott, Korinthusban, vigyék tovább ezt a hagyományt abban a kulturális környezetben.

7-es vers: Mert a férfinak nem kell befednie a fejét, mivel ő az Isten képe és dicsősége, az asszony ellenben a férfi dicsősége.

Vagyis Isten a férfit a saját képmására teremtette, majd pedig a férfiből teremtette meg a nőt.

8. Mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony van a férfiből.

9. Mert nem is a férfi teremtett az asszonyért, hanem az asszony a férfiért.

10. Ezért tehát kötelessége az asszonynak, hogy méltóságának a jelét viselje a fején, az angyalok miatt is.

Bárcsak ezt az utolsó dolgot ne mondta volna Pál, mert egészen eddig a pillanatig úgy éreztem, hogy értem mit akar mondani. Nem tudjuk ugyanis teljes bizonyossággal megmondani, hogy miért írja itt Pál azt, hogy az angyalok miatt is viselje az asszony a méltóságának jelét a fején. Ez az ígerész már régóta fejtörést okozott a teológusoknak, és különféleképpen magyarázzák ezt. Egyesek abból indulnak ki, hogy amikor Krisztus teste összegyülekezik, ugye tudhatjuk, hogy az angyalok is összegyűlnek velünk, és mivel az angyalok is egyfajta hierarchiában léteznek, és hűségesen követik Isten parancsait, szeretik azt látni az emberek körében is, hogy tisztelik Isten utasításait és rendjét.

Létezik azonban egy másik magyarázat is erre nézve. Eszerint amikor a hívők összegyűlnek az angyalokkal együtt, vannak közöttük gonosz angyalok, akik számára vonzóak azok a hívő asszonyok, akik fedetlen fővel jelennek meg a gyülekezetben. Személy szerint a második elképzelést elvetném, amikor ugyanis az Újszövetség ilyen értelemben említi az angyalokat, sohasem bukott angyalokról van szó. Úgyhogy számomra az első magyarázat

szimpatikusabb, bár be kell vallanom, hogy ezzel sem vagyok teljesen megelégedve. Őszintén szólva azonban nem tudom, hogy Pál itt mit akar mondani.

11-es vers: *De az Úrban nincs asszony férfi nélkül, sem férfi asszony nélkül.*

Vagyis az Úrban a férfiak és a nők egyenlőek, valamint azt is látjuk ebben az igeversben, hogy a férfiaknak és nőknek szükségük van egymásra.

12. *Mert ahogy az asszony a férfiből van, úgy a férfi is az asszony által van, mindkettő pedig Istentől van.*

Isten tehát férfit és nőt teremtett. A férfi az asszony által van, hiszen az édesanyja hozza világra a fiúgyermeket, de az asszony eredetileg a férfiből van, hiszen Isten a nőt a férfi oldalbordájából teremtette.

13. *Ítéljétek meg magatokban: illik-e az asszonynak fedetlen fővel imádkozni az Istenhez?*

Ezen a ponton valamit mindenképpen meg kell említenünk, mégpedig az 1 Korinthus 14. fejezetének fényében. Ott ugyanis Pál a 34-35 versben azt írja, hogy: *Az asszonyok hallgassanak a gyülekezetben, mert nincs megengedve nekik, hogy beszéljenek, hanem engedelmeskedjenek, ahogy a törvény is mondja. Ha pedig meg akarnak tudni valamit, otthon kérdezzék meg a férjüket.* Pál azonban ezzel nem azt akarja mondani, hogy az asszonyok egyáltalán nem szólhatnak meg a gyülekezetben, hiszen az 1. Korinthus 11-ben azt látjuk, hogy jogukban áll imádkozni, illetve ha megkapják a prófétálás ajándékát, akkor ennek az ajándéknak a használata is megengedett az asszonyok számára a gyülekezetben. Vegyük tehát észre, hogy itt, 1 Korinthus 11-ben, a kérdés nem az, hogy imádkozhatnak-e és prófétálhatnak-e az asszonyok a gyülekezetben, hanem csak az, hogy amikor ezt teszik, tehetik-e ezt fedetlen fővel Korinthusban.

14-es vers: *Vajon maga a természet is nem arra tanít-e titeket, hogy szégyen, ha a férfi megnöveszti a haját.*

A hippi mozgalom idején Amerikában, amikor sok fiatal férfi elhatározta, hogy megnöveszti a haját, ez az igevers nagy népszerűségnek örvendett, és sokan igyekeztek a hippik fejéhez vágni. Emlékszem, hogy én abban az időszakban az országot jártam, több rádióműsorban is szerepeltem, miközben egymás után tértek meg a hippi mozgalom tagjai. Hosszú hajú fiatal emberek merítkeztek be, és egyesek azok közül, akik láttak ezekről a bemerítkezésekről képeket, betelefonáltak, és elmondták nekem, hogy mennyire aggasztja őket az, hogy látják, milyen hosszú haja van ezeknek a fiatal embereknek. Előfordult, hogy a telefonálók nagyon durva kifejezéseket tettek a fiatal emberek hajhosszúságát illetően, és utána ezt az igeverset idézték a Bibliából. És az Úr nagyon érdekes dolgot tett: engem hívott el arra, hogy megvédjem ezeket a hosszú hajú fiatal embereket. Pont engem, akinek olyan kevés haja van. Mindig is tudtam, hogy az Úrnak jó a humorérzéke. Ilyenkor mindig azt hoztam fel a fiatal emberek védelmére, hogy ez az igevers nem azt mondja, hogy Isten tanít bennünket arra, hanem maga a természet, hogy - de mire is tanít bennünket? - arra, hogy szégyen ha a férfi megnöveszti a haját. Az Ige tehát azt mondja, hogy szégyen, de nem azt mondja, hogy bűn. Egyesek azonban ezt bűnként próbálták feltüntetni. Nem azt mondja tehát a Biblia, hogy Isten véleménye szerint ez bűn, hanem azt írja az Ige, hogy a természet tanít bennünket arra, hogy ez szégyen.

Sőt hadd tegyem hozzá, hogy a hosszú is egy relatív fogalom, hiszen épp ma reggel küldött felém a borbélyom félreérthetetlen jelzéseket arra utalva, hogy már igen csak hosszú a hajam. Pedig aztán nekem nagyon kevés hajam van, és inkább csak azt mondanám, hogy önmagamhoz képest hosszabb most, mint lenni szokott, vagyis épp ideje levágnom. A hosszú haj tehát egy relatív fogalom, nézzük csak meg az Egyesült Államok elnökeit. A negyvenes, ötvenes években például a meglehetősen rövid haj volt a divatos a férfiaknál, de később már a hosszabb is megengedett volt, és az elnökök körében is ugyanezt látjuk. Az tehát, hogy mi számít hosszú hajnak, mindig relatív. Én is láttam már olyan fiatal embereket, akik esetében valóban azt mondtam, hogy micsoda szégyen, de szomorú, amikor derékig ér a hajuk. De azért hadd tegyem hozzá, hogy amikor én a három szál hajamat próbálom megfésülni, akkor is csak ezt tudom mondani, hogy: Ó, micsoda szégyen, ó, de szomorú.

Tehát az Ige itt azt írja, hogy vajon a természet is nem arra tanít-e titeket, hogy szégyen, ha a férfi megnöveszti a haját.

15. Az asszonynak ellenben ékesség, ha megnöveszti a haját, mert neki fátyolként adatott a haj.

De vegyük észre, hogy Pál mit mond a 16. versben: *Ha pedig valaki ebben a dologban vitatkozni akar, nekünk nincsen ilyen szokásunk, sem Isten gyülekezeteinek.*

Vagyis ez nem egy általános szabály, amelyet mindenképpen be kell tartani, bár egyes gyülekezetek próbálták ezt azzá tenni, és például olyan szabályokat vezettek be, hogy a hölgyek csak kalapban járhattak gyülekezetbe, stb. Pál azonban itt kihangsúlyozza, hogy ez nem egy általános érvényű szabály, ez inkább csak egy bölcs tanács a korinthusi gyülekezet számára, amely egy meghatározott kulturális közegben működött.

Pál a 11-es verset azzal kezdte, hogy dicsérlek titeket, a 17-es versben azonban így folytatja:

17. Amikor a következőkre rátérek, nem dicsérhetlek titeket, mivel nem javatokra, hanem károtokra jöttök össze.

18. Mert először is azt hallom, mikor összejöttök a gyülekezetben, szakadások vannak közöttetek, és ezt részben el is hiszem.

19. Mert szükséges, hogy legyenek közöttetek szakadás is, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek közöttetek.

20. Amikor tehát összejöttök egy helyre, nem lehet úrvacsorával élni,

21. mert az evésnél mindenki a saját vacsoráját veszi elő, és az egyik éhezik, a másik pedig megrészegeedik.

A korai egyházban, úgy tűnik, hogy minden héten összejöttek a hívők, közösségben voltak egymással, és egy úgynevezett agapé vendégséget tartottak, amit ma szeretetvendégségnek nevezünk. Csodálatos megnevezés ez szerintem. A szeretetvendégség arról szólt, hogy mindenki hozott valamiféle ennivalót, ezeket összeadták és így mindenkinek jutott. Akadtak azonban olyanok, akik odarohantak a sor elejére, és többet tettek a tányérjukra, mint ami nekik kijárt volna igazságosan, ennek köszönhetően pedig másoknak már nem jutott az ennivalóból. Azt látjuk tehát, hogy egyeseknek több ennivalója volt, mint amennyit el tudtak fogyasztani, míg mások éhen maradtak. Sőt mi több, úgy tűnik, hogy pont a tehetősebbek voltak azok, akik több ennivalót tettek tányérjukra, mint amennyire szükségük lett volna, míg sokan a szegényebb hívők közül éhen maradtak.

A gyülekezeteket abban az időben számos rabszolga is látogatta, a legtöbbjüknek nagyon ritkán volt részük egy kiadósabb ebédben vagy vacsorában, és általában a

szeretetvendégségek jelentették számukra az egyedüli alkalmat, amikor egy jó kiadósat ehettek. Sokan azonban egyáltalán nem voltak érzékenyek testvéreik szükségletére a gyülekezetben, saját tányérjukat telerakták, miközben másoknak már nem maradt elég ennivaló. Pál rámutat erre, és azt mondja, hogy ez így nincs rendjén.

22-es vers: Hát nincsen házatok, hogy ott egyetek és igyatok? Vagy megvetitek az Isten gyülekezetét, és megszégyenítitek azokat, akiknek nincsen?

Emlékszem még arra az időszakra, amikor sok-sok évvel ezelőtt gyülekezeti piknikeket tartottunk. Ez abban a korszakban volt, amikor nagyon sok hippit tért meg, és különböző városokban tudnunk számukra házakat biztosítani, ahol többen is lakhattak, amíg lábra nem álltak, és munkát nem találtak. Az egyik alkalommal, amikor egy gyülekezeti pikniket szerveztünk, az egyik ilyen hippit háza lakója egy hatalmas fazék babot hoztak a piknikre. Ugye nem volt sok pénzük, ők ennyivel tudtak hozzájárulni. Megérkeztek tehát ezzel a nagy fazékkal, belerakták a közösbe, és utána megkeresték a finom, zaftos marhasülteket az asztalon, hiszen sokan közülük még az ízére sem emlékeztek, olyan régen ettek ilyet utoljára.

Pál tehát felhívja a figyelmét a korinthusiaknak arra, hogy van saját otthonuk, ahol annyit esznek és isznak, amennyi jólesik. Amikor azonban így módon összejönnek, vigyázzanak arra, hogy a rosszabb anyagi helyzetben lévők ne érezzék magukat rosszul, ne kelljen szégyenkezniük.

Pál tehát a következőképpen fejezi be a 22-es verset: *Mit mondjak erre, dicsérjetekek ezért titeket? Nem dicsérlek.*

Ezután rátér az úrvacsorára, ugyanis a korai egyházban a szeretetvendégséget mindig úrvacsorával zárták.

23. Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret.

Nézzük csak meg még egyszer a 23-es vers első részét. Mit is ír Pál? Azt írja: Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek. Olyan fontos az, hogy minden lelkipásztor ezt tudja mondani, amikor kiáll a gyülekezet elé. Mindennek, amit lelkipásztorként továbbítunk a

gyülekezet felé, Isten kell, hogy legyen a forrása. Hagynunk kell, hogy Isten szóljon a mi szívünkhöz, és utána ezt tudjuk továbbadni a gyülekezetnek. Mint ahogy azt már a korábbiakban is említettük, Isten munkája az életünkben kétirányú. Isten bennem munkálkodik, hogy utána rajtam keresztül is munkálkodhasson. Ugyanígy először nekem kell elfogadnom Istentől azt, amit nekem szán, Tőle kell hallanom ahhoz, hogy utána azt másoknak elmondhassam. Mindenben ez a meghatározó sorrend. Fontos tehát, hogy ez legyen a célja mindenkinek, aki Istent szolgálja, aki kiáll Isten népe elé, hogy Isten dolgairól tanítsa őket. És mi is az a cél? Azt átadni a gyülekezetnek, amit Úrtól vettünk, mint ahogy azt Pál is mondja a 23-as versben.

23. Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret,

24. és hálát adva megtörte és ezt mondotta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

Egyesek szerint az úrvacsora alkalmával a kenyér valóban átváltozik Jézus Krisztus testévé, egy csoda folytán. Fontos azonban tudatosítanunk azt, hogy amikor Jézus azt mondta: „vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely ti érettetek megtöretik”, akkor Jézus még mindig a fizikai testében volt, vagyis szellemi értelemben mondta ezt tanítványainak. Vagyis a kenyér Krisztus testének jelképe. A megtört kenyér pedig Jézus megtört testének jelképe. A kenyér tehát egy szimbólum, nem valami, ami egy csoda folytán átváltozik Krisztus testévé. És ugyanezt a pohárról is elmondhatjuk.

25. Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: „E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.”

26. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön.

Vegyük észre, hogy Jézus nem mondja meg nekünk konkrétan, hogy hányszor cselekedjük ezt az Ő emlékezetére. A korai egyházban egyes gyülekezetek hetente egyszer vettek úrvacsorát, ugyanis hetente egyszer tartottak szeretetvendégséget. Egyes gyülekezetek ma is hetente egyszer vesznek úrvacsorát. Valójában azonban nem az számít, hogy hol és

hányszor vesznek úrvacsorát, hanem sokkal inkább az, hogy az úrvacsora alkalmával emlékezzünk Jézus Krisztusra, az Ő megtört testére, az Ő vérére, amely kiontatott értünk, és hirdessük ezáltal az Úr halálát, amíg el nem jön.

27. Azért, aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen.

Pál itt arra utal, hogy a korinthusi gyülekezet egyes tagjai a szeretetvendégségek alkalmával részegre itták magukat, és utána így vettek úrvacsorát. A részeg emberről ugye tudjuk, hogy általában felszabadul a gátlásai alól, és nincs is teljesen tudatában annak, hogy mi történik vele. Ha valaki tehát ittas állapotban vett úrvacsorát, méltatlanul ette az Úr kenyerét és itta az Úr poharát. Pál itt erre utal.

Kis srác koromban a mi gyülekezetünkben ezt az igeverset úgy magyarázták, hogy méltónak kell lennünk arra, hogy az Úr kenyerét együk és az Úr poharát igyuk, mert ha nem, akkor mindezt méltatlanul tesszük, és ezzel ítéletet hozunk a saját fejünkre. Ez sokszor megakadályozott abban, hogy úrvacsorát vegyek, hiszen tudtam, hogy nem vagyok rá méltó. Pedig az, hogy méltó vagyok-e rá, egyáltalán nem rajtam múlik. Nem azon múlik, hogy mennyire vagyok jó, nem a cselekedeteimen, nem a próbálkozásaimon, hiszen kizárólag Isten kegyelme által vagyok méltó, és azáltal, hogy hitemet Jézus Krisztusba vetem. Tehát önmagamban soha nem lennék méltó arra, hogy úrvacsorát vegyek, csak Isten kegyelmének köszönhetem ezt. Azért mehetek bátran és vehetek úrvacsorát, mert a Jézus Krisztusba vetett hitem által Isten méltónak talál.

De Pál itt elsődlegesen arról beszél, milyen módon ők úrvacsorát vettek. Erre mondja azt, hogy méltatlanul vették az úrvacsorát, amiért bizony nem érdemelnek dicséretet.

Tehát 27: Azért, aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste ellen.

28. Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy egyék abból a kenyérből és úgy igyék abból a pohárból.

29. Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úrnak testét, ítéletet eszik és iszik önmagának.

30. Ezért erőtlének és betegek közöttetek sokan, és ezért halnak meg számosan.

Hallottam már egy másik elképzelt magyarázatot is erre az ígérésre vonatkozóan, amely szintén elképzeltnek tűnik; a kérdés az, hogy a megtört kenyér ténylegesen mit jelképez. Jézus azt mondja, hogy: Ez az én testem, amely értetek megtöretett. Mit ért Ő ez alatt? Mikor töretett meg Krisztus teste? Az evangéliumokban azt olvashatjuk, hogy mivel a zsidók már a szombatnapra készülődtek, engedélyt kértek Pilátustól arra, hogy a keresztre feszítettek lábszárcsontját eltörjék, hogy hamarabb meghaljanak és még a szombatnap beállta előtt le lehessen őket venni a keresztről. Pilátustól erre engedélyt is kaptak. A történet a János 19:32 szerint úgy folytatódik, hogy *a katonák - miután erre Pilátustól engedélyt kaptak – odamentek, és eltörték az egyik, majd a másik vele együtt megfeszített ember lábszárcsontját. 33. Amikor pedig Jézushoz értek, mivel látták, hogy már halott, az ő lábszárcsontját nem törték el... 36. Ezek pedig azért történtek, hogy beteljesedjék az Írás: „Csontja ne töressék meg.”* A zsidó törvények értelmében ugyanis a törött csontú állatot, nem lehetett feláldozni Istennek. És mivel Jézus maga volt az áldozati bárány, Isten báránya, amely elveszi a világ bűneit, az Ő csontjait sem törhették el. A János 19:34-ben arról is olvashatunk, hogy: *„Mivel Jézus már halott volt, nem törték el a lábszárcsontját, hanem az egyik katona lándzsával átszúrta az oldalát, amelyből azonnal vér és víz jött ki. Azért tette ezt, hogy meggyőződjön arról, hogy Jézus biztosan halott.*

Ha azonban Jézusnak nem törték el a lábszárcsontját, mert már halott volt, miért mondja Jézus azt, hogy: Ez az én testem, amely értetek megtöretett? Mikor és hogyan töretett meg Jézus teste? Jézussal a keresztfeszítése előtt történt még valami, amely ehhez kapcsolódik, és amelyről az Ige a következőképpen ír a János 19:1-ben: *Akkor Pilátus elvitette Jézust, és megkorbácsoltatta.* A rómaiak számára a korbácsolás a vallatás egyik eszköze volt, és mielőtt valakit keresztre feszítettek, általában megkorbácsolták. A foglyokat egy karóhoz kötözték, mégpedig úgy, hogy egy kissé meg voltak hajolva, és így a hátuk feszült, és szabadon volt; azután az egyik római katona fogta a korbácsot - melynek szíjába üveg- és ólomdarabkákat ágyaztak bele -, és ezzel a korbáccsal kezdte a fogoly hátát ütlegelni.

A rómaiak azért tartották ezt a vallatás eszközének, mert úgy képzelték, hogy amint a foglyot korbácsolják, az fájdalmában elárulja azt a bűntettet, melyet elkövetett. És ha a fogoly hajlandó volt bevallani egy általa elkövetett bűntettet a korbácsolás során, akkor nem korbácsolták őt meg olyan erősen. Ha azonban a fogoly nem volt hajlandó vallani, egyre nagyobb ütésekkel mértek rá, úgyhogy a korbács cafatokra szaggatta a hátát. Ez a módszer a rómaiak kezében nagyon sikeresnek bizonyult; számos, addig megoldatlan bűntényt sikerült ilyen módon feltárniuk. Nem meglepő tehát, hogy ez egy bevett gyakorlat volt a Római Birodalomban.

Gondoljunk csak az Apostolok Cselekedeteinek 21. fejezetére, amikor Jeruzsálemben egy felbőszült tömeg kivonszolta Pált a templomból, és meg akarta ölni. A helyőrség ezredese mentette meg Pált a tömeg karmaiból; és amikor a katonák már éppen vitték volna Pált be a várba, ő így szólt az ezredeshez az Apcsel. 21:37-39-ben: *„Szabad valamit mondanom?” Erre az ezredes megkérdezte: Hát te tudsz görögül? Hát Te nem vagy az az egyiptomi, aki néhány nappal ezelőtt fellázította, és a pusztába vezette a szikáriusok négyezer emberét?” Erre Pál így felelt: Nem, én Tarzusból való zsidó vagyok, Cilicia eme nemes városának polgára.* Majd Pál megkérte az ezredest, hogy hadd szóljon a néphez; és ott, a lépcsőkön állva kezdett beszélni a tömeghez, mégpedig héber nyelven. Egy bizonyos ponton azonban a nép ismét felbőszült Pálra. azt látjuk az Apcsel. 22:23-ban, hogy *kiáltoztak, ruháikat eldobálták, és port szórtak a levegőbe, és ezért az ezredes elrendelte, hogy gyorsan vigyék be Pált a várba.* Majd pedig hozzátette, *hogy korbáccsal vallassák őt ki.* És már éppen kezdték lekötözni Pált, amikor Pál megkérdezte az ott álló századostól az: Apcsel. 22:25 alapján: *„Szabad-e római polgárt ítélet nélkül megkorbácsolnotok?”* 26. Amikor meghallotta ezt a százados, az ezredeshez ment, és jelentést tett neki: *„Mit akarsz tenni? Hiszen ez az ember római polgár.* 27. Erre az ezredes odament, és megkérdezte Páltól: *„Mondd meg nekem, csakugyan római polgár vagy?”* Mire ő így felelt: *„Az vagyok.”* 28. Az ezredes erre így szólt: *„Én nagy összegért szereztem meg ezt a polgárjogot.”* Pál pedig ezt mondta: *„Én pedig már benne is születtem.”* Ezután a római katonák megijedtek, és levették a kezüket Pálról, mert a római törvények értelmében egy római polgárt nem korbácsolhattak meg anélkül, hogy valaki vádat ne emelt volna ellene. Az azonban Pál esetéből is kiderül, hogy a rómaiak előszeretettel alkalmazták a korbácsolást a vallatás eszközeként.

Az Ézsaiás 53:7-ben a következőket írja az Ige Krisztusról: *Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.* Pilátus megkorbácsolhatta Jézust. Harminckilenc ütést mértek rá. Jézus megkorbácsolása azonban nem volt véletlen. Ézsaiás könyve előre megjövendölte ezt. Az Ézsaiás 53:5-ben ezt olvashatjuk: *Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen. Az ő sebei árán gyógyultunk meg. Krisztus tehát értünk szenvedett.* Az ő testét összetörték, hogy mi meggyógyulhassunk. Aki tehát úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úrnak a testét, az tulajdonképpen nem fogadja el azt a gyógyulást, ami az övé lehetne Jézus Krisztus szenvedéseinek köszönhetően; és ezért sokan betegek; mások pedig erőtlenek. Pedig meggyógyulhattak volna, ha elfogadták volna Jézus Krisztus munkáját. Ők azonban, amikor

fogták a kenyeret és a poharat, úgy vettek úrvacsorát, hogy nem becsülték meg az Úrnak testét, mintegy nem tudatosították azt, hogy miről is van itt szó. Számomra ez a magyarázat nagyon is hihetőnek tűnik, és én személy szerint az Ige más részeinek fényében elfogadom ezt a magyarázatot. Hiszem, hogy sok ember meggyógyulna, ha hajlandó lenne tudatosítani és elfogadni Krisztus munkáját. Pál ebben az ígerészben arra is bátorít bennünket, hogy vizsgáljuk meg önmagunkat.

31-es vers: *Mert ha mi magunk ítélnénk meg önmagunkat, nem esnénk ítélet alá.*

Az úrvacsora egy komoly dolog. Mielőtt eszünk az Úr testéből és iszunk az Ő poharából, vizsgáljuk meg magunkat, és tiszteletteljesen, Istent imádvá vegyünk úrvacsorát.

32. *De amikor az Úr ítélt minket, akkor nevel.*

Pál itt valószínűleg megint különféle betegségekre és egyesek erőtlenségére utal, amely annak nyomán alakult ki, hogy méltatlanul vettek úrvacsorát.

Tehát amikor az Úr ítélt minket, akkor nevel, hogy a világgal együtt el ne vesszünk (32-es vers).

33. *Azért tehát, testvéreim, ha evésre egybegyűltök, várjátok meg egymást.*

34. *És ha valaki éhes, otthon egyék, hogy ne ítéltre jöjjetek össze. A többiről majd akkor rendelkezem, ha hozzátok érkezem.*